

Klára Hájková 14 let
Klasické Gymnázium Modřany Tercie C
Rakovského 3136/II
Praha 4
143 00

Ellie

Ahoj, jmenuji se Ellie a teď vám povím svůj příběh. Asi před rokem jsem si myslela, že jsem úplně normální holka se životem, který normální moc nebyl. Žila jsem s rodiči v menším městě. Bydleli jsme v paneláku v bytě v nejvyšším patře. Zpočátku bylo vše v pohodě, ale pak náhle táta ztratil práci a začal často pít alkohol. Křičel na mě a na maminkou a choval se agresivně. Rodiče se hodně hádali, bylo to nesnesitelné. Jednoho dne, když se zase hádali a sprostě na sebe křičeli, napsala jsem jim vzkaz, že jejich hádky nebudu dál snášet, a proto od nich odcházím a vrátím se až to přestane. Neměla jsem kam jít, tak jsem se vydala k lesu, který jsem dobře znala, protože jsem v něm s kamarády často stanovala. Připadala jsem si tam v bezpečí, byl už večer a začalo se stmívat.

Procházela jsem lesem a najednou jsem uviděla kámen, kterého jsem si nikdy před tím nevšimla byla na něm vytesána nějaká znamení. Když jsem se jich dotkla, do mého těla vstoupilo zvláštní světlo a najednou jsem se ocitla v jiném světě. Les už nebyl obyčejný, stromy jako by ožily, cítila jsem, že je kouzelný, omámená jsem šla po cestě hlouběji až jsem narazila na první bytost. Byl to elf. Vypadal přátelsky a tak jsem se odvážila zeptat, kde to jsem. Překvapeně si mě prohlédl a odpověděl: „Přece v Zemi fantazie, dětských snů a přání. Odvedu tě k naší královně“: řekl. „Možná jsi ta bytost, na kterou čekáme.“

Po chvíli jsme vyšli z lesa a procházeli jsme spícím městem, ulice byly osvětleny měsíčním světlem. Stoupali jsme pomalu vzhůru k hradu, který se tyčil na kopci nad městem. Prošli jsme bránou, potom dlouhými chodbami až jsme se konečně ocitli ve velkém sále. Tam jsem viděla další elfy také víly, rytíře, princezny a spoustu dalších pohádkových postav. Všichni si mě prohlíželi a vzrušeně si mezi sebou něco šeptali, bohužel jsem nerozuměla co. Po chvíli přišla královna a usmála se na mě. „Vítej Ellie, v naší zemi už na tebe čekáme“. Nechápatě jsem se na ni podívala a potom jsem odpověděla: „Na mě? Proč zrovna na mě? Utekla jsem z domova, protože jsem tam už nemohla se svými rodiči vydržet.“ „Ellie,“ řekla. „Jsi zvláštní dívka a tvoje síla může být klíčem k naší spáse.“ Zmateně jsem se na ni dívala. „Spáse? Co tím myslíte?“ Královna ukázala na velké dveře. „Země fantazie, dětských snů a přání je v nebezpečí. Naše magie slábne a temné síly se blíží. Potřebujeme dívku, která nám pomůže obnovit rovnováhu.“ Královna se ke mně naklonila. „Nesplněná přání mají moc. Tvé touhy, tvé sny – jsou klíčem k naší naději. Musíš se vrátit domů, Ellie. Musíš najít to, co jsi ztratila.“ Ukázala na velké dveře a řekla: „Věřím v tebe, Ellie. Věřím v tvou sílu.“ Přikývla jsem a zeptala se: „Co jsem ztratila? Co mám hledat?“ Královna odpověděla: „Na to už musíš přijít sama“. Otevřela jsem dveře a znovu do mého těla vstoupilo světlo a já se ocitla zpět.

Seděla jsem v parku před naším panelákem a viděla mámu, jak ke mně běží. Přiběhla ke mně, její tvář byla plná starostí. „Ellie,“ řekla, „proč jsi utekla? Co se stalo?“ Zhluboka jsem se nadechla. „Maminko, nemohla jsem tam zůstat. Táta... Táta se změnil. Začal pít a na mě a tebe křičet. Bylo to nesnesitelné.“ Máma mě pevně objala. „Vím, že to bylo těžké, ale teď je to ještě horší. Táta je pryč.“ Zmateně jsem se na ni podívala. „Pryč? Co tím myslíš?“

”Ukázala mi noviny, které držela v ruce. Na titulní straně byla fotografie mého otce. “Zmizel. Nikdo neví, kam a myslím, že to má něco společného s tebou.” Vrátily jsem se do našeho bytu, byl najednou tak tichý a prázdný. Vešla jsem do svého pokoje a pod matrací jsem nahmatala svůj starý deník. Otevřela jsem ho a začala jsem číst. Stránky byly už zažloutlé, ale bez problému jsem si přečetla první zápis: “Dnes jsem si přála, abych uměla létat. Stála jsem na střeše paneláku a rozpažila jsem ruce. Ale pak jsem se lekla a rychle jsem se vrátila zpět do bytu.” Vzpomněla jsem si na ten okamžik. Byla to chvíle, kdy jsem ještě věřila v kouzla, náhle jsem si uvědomila, že právě toto přání bylo tím, co jsem ztratila. Klíč k záchraně. Srdce mi bušilo, když jsem si pročítala další zápisy. Přála jsem si být neviditelná, mluvit s lesními vílami, objevit ztracené poklady. Deník mi ukazuje cestu – teď už jen stačí ji následovat. Vyběhla jsem na střechu paneláku, kde jsem kdysi stála s rozpaženými rukama. Tentokrát jsem se nelekla. Rozběhla jsem se a vyskočila. Vítr mě nesl a já se ocitla ve vzduchu. Létala jsem nad městem a cítila svobodu a sílu. Tohle byl první krok k obnově magie. Uslyšela jsem v duch hlas královny Země fantazie, dětských snů a přání: “Výborně Ellie teď se musíš utkat se temnými silami. Musíš se postavit démonům, kteří se živí lidskými strachy.” Zeptala jsem se: “Jak se s nimi mám utkat? A co když nebudu dost silná?” Královna odpověděla: „Najdi sílu ve svém srdci.“ Znovu jsem se vrátila ke svému starému deníku. Nebyly v něm jen mé touhy a přání, ale také mé strachy. Začala jsem si je pročítat: „Bojím se, že se máma s tátou rozvedou, že nebudu mít žádnou kamarádku, že dostanu ve škole špatnou známku.“ Když jsem dočetla šla jsem za mámou, která seděla smutně v kuchyni. „Mami, jak se dá porazit strach?“ zeptala jsem se. A máma mi odpověděla: „Musíš se s ním utkat ve své mysli. Posad se a zavři oči.“ To jsem udělala a přišel první strach měl podobu vichřice, která symbolizovala nejistotu z rozvodu rodičů. Řekla jsem mu: „I když se vichřice zdá být silná, vím, že po ní vždy přijde klid.“ Strach se rozplynul. Druhý strach připomínal temnou jeskyni samoty. Řekla jsem mu: „I když jsem sama, neznamená to, že jsem osamělá. Mám sílu najít si přátele, kteří mě budou mít rádi takovou, jaká jsem.“ A strach se opět rozptýlil. Třetí strach se tvářil jako obrovský sešit, který představoval strach ze selhání ve škole. Řekla jsem mu: „Každá chyba je příležitostí se učit. Nebojím se selhat, protože to je cesta k růstu.“ A poslední strach se rozpustil. V tu chvíli jsem znovu uslyšela hlas královny: „Děkujeme ti Ellie tvá odvaha létat a postavit se svým strachům zachránila naše království.“ Najednou zazvonil zvonek u dveří, máma vyběhla z kuchyně a otevřela. Ve dveřích stál táta s otevřenou náručí. „Odpusťte mi holky moje. Strach mě přemohl a stáhl do temnoty, ale Ellie mi ukázala, jak se mu postavit.“

Konec